

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΘΕΩΡΙΑ

Το περιοδικό ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΘΕΩΡΙΑ
πράξις 1, κυκλοφόρησε τον Οκτώβριο
του 2006. Διακινείται μέσα από κλειστό
κύκλο διανομής χέρι με χέρι
αποκλειστικά εντός του
αντιεξουσιαστικού χώρου. Η ανατύπωση
του από όποιον ενδιαφέρεται είναι
σκόπιμη όπως και η «ευθύνη» του.

...Η αμηχανία μπροστά στην λευκή σελίδα...

Η αγωνία γι' αυτό που πρέπει να επωθεί. Πως και γιατί;
Σε ποιούς; Με ποιο τρόπο;

Ένα έντυπο. Ένας χώρος έκφρασης. Ένας τρόπος
επικοινωνίας. Ένα εργαλείο. Οι «καλές» προθέσεις και ο
σκοπός που διεκδικεί.

Αρκούν μονάχα αυτά; Ή πρόκειται για ένα ακόμα
έντυπο ανάμεσα σε τόσα άλλα;

Μια τυπωμένη μάζα, με περισπούδαστο ύφος, που
έρχεται να προστεθεί στο ατελείωτο χαρτομάνι της
εποχής μας;

Είμαστε πεπεισμένοι για το αντίθετο.

Έτσι *οι λέξεις* παρατάσσονται η μια πίσω από την άλλη.
Επιλέγονται προσεκτικά για να δημιουργήσουν
επιθετικούς σχηματισμούς.

Οι λέξεις και τα όρια τους. Τα όρια του εαυτού μας, της
εμπειρίας μας, της λογικής μας.

Και η προσπάθεια για να μετατοπιστούν ακόμα πιο πολύ
στα άκρα. Στα άκρα που δοκιμάζονται τα πάντα. Στα
άκρα που χτίζεται η **Επαναστατική Συνείδηση**.

Αυτή η **ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΘΕΩΡΙΑ** που ψάχνει τον εαυτό της.
Μέσα από τα ξεσπάσματα της και τους συλλογισμούς
της. Που αναρωτιέται μέχρι να ματώσει το κεφάλι της,
πως θα ριζοσπαστικοποιήσει την θεωρία και θα βελτιώσει
ή θα εφεύρει νέες μιρφές πάλης...

Γιατί όταν η **Συνείδηση** υποχωρεί, μένουν πίσω μονάχα
οι «καλές» προθέσεις, οι συνήθειες και οι ακαδημαϊκές
θεωρίες. Η διαρκής επανάληψη του κακού μας εαυτού
στο άπειρο.

Αυτή η εκδοτική απόπειρα θέτει ένα υψηλό στοίχημα. Στοίχημα με τον εαυτό της. Να συντελέσει στο μέγιστο των δυνατοτήτων της να απολογιστεί επαναστατικές εμπειρίες και να προλογίσει νέες προοπτικές. Η θεματολογία της φιλοδοξεί να εστιάσει σε εσωτερικά (κυρίως) ζητήματα του επαναστατικού χώρου, να προσεγγίσει αυτονόητες «αλήθειες», να αποσπάσει τα φετίχ από το σιωπηλό τους πλαίσιο, να αναζητήσει συσκοτισμένα σημεία πολιτικής αναφοράς, να μιλήσει για θέσεις μάχης και για υποδομές.

Όχι, δεν επιδιώκει να αναπτύξει όλο το φάσμα της αντιεξουσιαστικής θεωρίας. Θα επικεντρωθεί μονάχα στην **ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ-ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΙΚΗ** της πλευρά. Στα αρνητικά πρόσημα απέναντι στο «θετικό» κόσμο. Θέλει να επανεμφανίσει την επαναστατική βία σε κοινή θέα. Να την εκθέσει. Με όλα τα γνήσια ερωτήματα, τους προβληματισμούς, τις επιφυλάξεις, τους δισταγμούς που τη συνοδεύουν. Πράγματα που όσοι επιλέγουν μια θέση μάχης στο πεδίο της ζωής, τα γνωρίζουν καλά. Έχουν χαραχθεί στις μνήμες, στις κουβέντες, στο βλέμμα τους. «Πως θα δράσουμε», «πότε», «ποια η στρατηγική», «τα μέσα πάλης», «η αποτελεσματικότητα τους», «ο πήχης της βίας», «η κοινωνική απεύθυνση», «η αλληλεγγύη», «η καταστολή»...

Ερωτήματα που τα αντικρίζουμε κατά πρόσωπο. Πράγματα που πρέπει να ειπωθούν με το όνομα τους. Ή όσο μπορούν. Ζητήματα που συνήθως εγκλωβίζονται σε εφησυχαστικά προτάγματα «κοινωνικού αγώνα». Που παραμένουν εκεί αφοπλισμένα. Που εκτελούν το καθήκον τους να αποδεικνύουν την επαναστατικότητα μιας «κινηματικής» φρασεολογίας.

Όπως υπάρχουν ερωτήσεις, έτσι υπάρχουν και απαντήσεις. Και αν δεν υπάρχουν, θα τις ανακαλύψουμε. Ή τουλάχιστον θα προσπαθήσουμε για αυτό.

Ας γίνουμε οι κριτές του παρελθόντος, για να είμαστε στην ουσία του παρόντος.

Πρώτα από όλα όμως, πρέπει να ξαναγίνει υπόθεση όλων μας η οργή για αυτόν τον κόσμο. Μονάχα αυτή μας επιτρέπει να μιλάμε για την επανάσταση. Και μόνο η δύναμη των επιλογών μας για δράση, μας επιτρέπει να μιλάμε για τον Άνθρωπο και τη Ζωή.

Συνωμοτικότητα

Χωρίς αμφιβολία σκέψεις και ιδέες επηρέασαν την ΙΣΤΟΡΙΑ, την ξανάγραψαν, την καθόρισαν. Σκέψεις που δεν έπεισαν, απλώς με την πραότητα των επιχειρημάτων τους. Ούτε στηρίχτηκαν στη ρητορική δεινότητα των «εκπροσώπων» τους. Σημάδεψαν την ιστορία, με την ορμή της βίας που τις συντρόφευε. Την έμπρακτη πεποίθηση για το δίκιο τους.

Η επαναστατική βία δεν είναι απλά ένα μέσο, επειδή όλα τα άλλα μέσα αποδείχτηκαν αναποτελεσματικά. Ούτε είναι αμυντική «αντιβία» απέναντι στις επιθέσεις του κράτους. Άλλωστε η θέση του διαρκώς «αμυνόμενου» που μανιωδώς προσκολλάται στους επαναστάτες, αν δεν είναι ύποπτη, στην καλύτερη περίπτωση είναι οσιομαρτυρική. Και παίζει το παιχνίδι του εχθρού.

Η επαναστατική βία είναι μια απόφαση. Είναι μια συνολική στάση ζωής για την καταστροφή των καταπιεστικών σχέσεων. Όμως σε αυτό το κείμενο δε θα μιλήσουμε για την επαναστατική βία, αλλά για μία στενή της «συνεργό». Ίσως την πιο αδικημένη. Που πάντα θα έπρεπε να τη συντροφεύει, αλλά κάποιοι φρόντισαν να της ρίχνουν «πόρτα». Ίσως επειδή είναι λίγο «συντηρητική» και λιγομίλητη. Ο λόγος για τη συνωμοτικότητα.

Κάθε επαναστατική ενέργεια μιλάει τη γλώσσα της παράβασης. Γεννιέται, σχεδιάζεται και πραγματώνεται, έξω από νόμους και θεσμούς. Διλήμματα δεν υπάρχουν. Η επανάσταση δεν είναι ούτε νόμιμη, ούτε παράνομη. Κάθε ενέργεια, ή είναι επαναστατική ή δεν είναι.

Για να είναι όμως... - ναι,- φλερτάρει με την παρανομία. Γνωρίζει τους κώδικες της, παίρνει τις προφυλάξεις και τα ρίσκα της.

Εδώ η άγνοια δεν έχει θέση.

Σε κάθε περίπτωση, οι δράστες τέτοιων ενεργειών, τα παραπάνω οφείλουν να τα γνωρίζουν. Οφείλουν για τον εαυτό τους να διαφυλάττουν την ασφάλεια τους.

Κάθε επαναστατικό χτύπημα, ολιγάριθμο ή πολυπρόσωπο, «παίζεται» σε τρεις χρόνους.

Στο πριν. Στο πολιτικό σκεπτικό μιας ενέργειας, στην επιλογή στόχου, στην επικοινωνία με έμπιστους συντρόφους που χρειάζονται για το σχεδιασμό της δράσης.

Στη στιγμή. Στο σημείο μηδέν, που πραγματοποιείται η επιθετική κίνηση στη σκακιέρα του εχθρού. Γρήγορα, αποφασιστικά, έχουνα.

Στο μετά. Στον απολογισμό της δράσης, στα «λάθη» και τα «σωστά», στις εκτιμήσεις, στη δημοσιοποίηση της κίνησης, στην ασφάλεια των συντρόφων που συμμετείχαν.

Στον τελευταίο παράγοντα αξιζει να παραμείνουμε. Συχνά, πολλοί σύντροφοι, θεωρούν πως το μετά, σημαίνει απλώς μια ασφαλή διαφυγή. Έτοι τα πάντα έχουν τελειώσει. «Όλα πήγαν καλά».

Όμως τέτοιες ενέργειες έχουν αόριστο βεληνεκές. Και κινδύνους σε εξακολουθητικό χρόνο.

Ο εχθρός χαρτογραφεί. Και ας μην έχει στοιχεία. Προσπαθεί να αξιοποιήσει όλες τις τεμαχισμένες πληροφορίες που μπορεί να κατέχει.

Πληροφορίες- οι κουβέντες που αποστατούν από το δικό μας στρατόπεδο. Τα λάθη που γίνονται όπλα στα χέρια του εχθρού. Πώς; Με τον πιο απλό τρόπο. Κάποιοι δεν κρατάνε το στόμα τους κλειστό. Κάποιοι άλλοι ρωτάνε και αναπαράγουν φήμες. Με λίγα λόγια. Τα «κοινά μυστικά» του χώρου είναι επίσημες ανακοινώσεις για την αστυνομία.

Τα γέλια, τα σχόλια, ο ενθουσιασμός, μετά από κάποιο σκηνικό, πρέπει να παραμένουν καμουφλαρισμένα. Παντού υπάρχουν αδιάκριτα μάτια και πρόθυμα αυτιά. Τα καφενεία δεν είναι δικοί μας χώροι. Και κυρίως δεν είναι απροσέλαστοι.

Οι φήμες και τα ψέματα τρέφονται σε αυτούς τους χώρους. Εκεί που ο καθένας λέει ότι θέλει, όπου θέλει, όπως θέλει. Και η φήμη ταξιδεύει με την ταχύτητα της αλήθειας. Ακόμα χειρότερα εγκαθιδρύεται με τη πεποίθηση της βεβαιότητας. Έτοι στιγματίζονται άτομα και καταστάσεις. Και έχουν όλοι ευθύνη.

Όμως όταν θέλεις να χτυπήσεις ένα τέτοιο άθλιο φαινόμενο πρέπει να το κόψεις από τις ρίζες του. Να αναζητήσεις τις αιτίες του πίσω από την επιφανειακή κριτική.

Γιατί λοιπόν;

Η απάντηση δεν συνοδεύεται από την ευγένεια των δικαιολογιών. Που άλλωστε δεν υπάρχουν. Άλλα από την απόδοση ευθυνών.

Που υπάρχουν και είναι πολλές.

Κακά τα ψέματα και πιο άσχημη η αλήθεια.

Σε κάθε χώρο υπάρχει μια κλίμακα ισχύος. Η γοητεία της επίδειξης. Στο σύγχρονο life style υπάρχει η έπαρση για το ακριβό αμάξι, το τελευταίο μοντέλο κινητού, τα επώνυμα ρούχα...

Στο «δικό μας χώρο» το μενού είναι διαφορετικό. Αν και το ίδιο επιφανειακό. «Ποιος τα χώνει, με ποιους και πότε». Ένας ιδιότυπος χρηματιστηριακός δείκτης που κεφαλαιοποιεί τις επιθετικές ενέργειες σε μετοχές ισχύς και κύρους.

Μια υποκουλτούρα που συχνά παγιδεύει και τους ίδιους τους δράστες τέτοιων ενεργειών. Άλλωστε αν δεν μίλαγε κανείς από αυτούς, κάθε ερώτηση των «περιεργών» θα έπεφτε στο κενό.

Εκτός όμως, από τις επιπτώσεις σε επίπεδο ασφάλειας, υπάρχει και άλλος κίνδυνος. Μια ισάξια κατάρα. Η ορφάνια της αντίληψης. Ο αποκεφαλισμός της. Η έλλειψη συνείδησης στη συμμετοχή τέτοιων ενεργειών.

Όποιος επιτίθεται στην κυριαρχία έχει κάνει μια συγκεκριμένη επιλογή. Προϊόν μιας συγκεκριμένης απόφασης. Αποτέλεσμα μιας διαδικασίας σκέψης. Συχνά με διαφορετικές πολιτικές αναφορές, λόγους και προοπτικές. Πάντα όμως ως μια **συνειδητή επιλογή**.

Μια συνειδητή επιλογή που δεν της αντιστοιχεί να ξεπέφτει στο επίπεδο φλυαρίας των καφενείων ή σε «άλλοθι» επίδειξης και έπαρσης. Γεγονός που ικανοποιεί **αλαζονικούς εγωισμούς και απωθημένες περιέργειες**.

Εδώ χρειάζεται μια **επισήμανση**.

Το ζήτημα της επαναστατικής βίας δεν είναι κάποιο «οκοτεινό μυστικό» μιας σέκτας «μαχητών». Είναι θέμα αντίληψης. Και η αντίληψη είναι πάντα δημόσια. Άλλο όμως να μιλάς για την επαναστατική βία και άλλο να αναφέρεσαι σε πρόσωπα που συμμετέχουν σε επιθετικές ενέργειες.

Και η διάχυση;

Η διάχυση έρχεται ακριβώς όταν επικοινωνείς πάνω σε αντιλήψεις και πρακτικές και όχι όταν «μοιράζεσαι» μυστικά.

Κάποιοι έχουν μπερδέψει τη γνώση με την **πληροφορία**. Η πληροφορία είναι ο λαθρεπιβάτης της γνώσης. Αποκόβει από το σύνολο μιας πρακτικής τα πιο θεαματικά στοιχεία. Και τα πιο φαινομενικά. Εστιάζει σε πρόσωπα αγνοώντας το περιεχόμενο. Έτσι χτίζονται οι μύθοι. Αποτέλεσμα κουτσομπολιών και προσωπικών αφηγήσεων που πλαστογραφούν την ιστορία.

Οι διάσπαρτες πληροφορίες ενοποιούνται κάτω από το θέαμα της εικόνας. Και η εικόνα είναι πάντα ψεύτικη και κυρίως **απόμακρη**.

Έτσι η επαναστατική βία γίνεται δουλειά κάποιων ειδικών. Είναι κάτι έξω από την πλειοψηφία του χώρου. Που αρκείται στο να μοιράζεται μυστικά για να συμμετέχει και αυτός, έστω και από σπόντα στην επαναστατική παραβατικότητα. Να εξιστορεί φήμες με το κύρος και την έπαρση του γνώστη. Γιατί στις μέρες της μετριότητας η πληροφορία είναι δύναμη και όχι η γνώση.

Εδώ τελικά βρίσκεται και το τελικό στοίχημα. Η επαναστατική δράση για κάποιους είναι επιλογή και για κάποιους μια εφήμερη ενασχόληση. Σημασία έχει να αποτελεί στάση ζωής. Να βρίσκουμε τον εαυτό μας μέσα της- και όχι να την ψάχνουμε σε σχόλια, κουτσομπολιά και ψιθύρους. Άλλιώς, πάντα θα έχει **ημερομηνία λήξης**...

Η «κινηματική» βία και η τυραννία της μάζας

Οι αριθμοί είναι σύμβολα. Είναι φθόγγοι μαθηματικών υπολογισμών. Υπηρετούν αριθμητικές πράξεις. Από μόνοι τους δεν λένε τίποτα.

Κι όμως...

Στην εποχή της ποσότητας, οι αριθμοί απέκτησαν τη δική τους γλώσσα. Ένα μυστικό κώδικα. Προσδίδουν κύρος και ισχύ. Αποκόβουν την πραγματικότητα και δίνουν το αποτέλεσμα. Χαρακτηρίζουν τα γεγονότα με «αρνητικό» ή «θετικό» πρόσημο. «Είχε πολύ κόσμο η πορεία». «Ηρθε αρκετός κόσμος στη συγκέντρωση».

Λάτρεις της μισής αλήθειας. Αγγελιοφόροι του ολόκληρου ψέματος. Η ισχύς τους είναι απόλυτη. Δεν επιδέχονται ερωτήσεις. «Πως έγινε αυτό;» «Γιατί;» «Ποια ήταν η διαδικασία;» «τα χαρακτηριστικά;»

Τυφλή εμπιστοσύνη στη δύναμη των πολλών. Στην τυραννία της μάζας.

Η επιτυχία ή αποτυχία μετριέται σε αριθμούς. Απλά εφαρμοσμένα μαθηματικά.

Εκεί στηρίζεται και η δημοκρατία. Λεπτομέρεια; Ισως, που κάνει όμως τη διαφορά.

Για τους επαναστάτες, το στοίχημα σε κάθε περίπτωση είναι η αυτοπραγμάτωση τους, μέσα στην όξυνση συνειδήσεων, στιγμών και καταστάσεων. Η δημιουργία ανοικτών μετώπων ρήξης για συνάντηση και δράση ατομικοτήτων.

Στον καθένα αντιστοιχούν πράξεις επαναστατικής βίας, γιατί απλά ο καθένας υφίσταται τη βία της εξουσίας με χίλιους τρόπους.

Όμως ο καθένας βιώνει με μοναδικό τρόπο την καταπίεση και απαντάει με το δικό του επαναστατικό βίωμα και τη συνείδηση του. Ο πήχης της βίας δε μπορεί να οριστεί με πλειοψηφικούς όρους. Παρά μόνο με την κοινωνική ανάλυση, τη συνείδηση και την προοπτική που θέτει ο καθένας. Εκεί συναντιούνται οι ατομικότητες και συγκλίνουν ή αποκλίνουν. Εκεί κατακτιέται η συλλογική δράση. Άλλοτε ως επιλογή 2 ατόμων, άλλοτε 200, άλλοτε 2000 κοκ.

Αυτές δεν είναι μετρήσιμες ποσότητες για να ζυγιστούν και να ιεραρχηθούν. Οι επαναστάτες δεν μετράνε με αριθμούς. Δεν είναι ο αριθμός των συμμετεχόντων σε μια φάση, που θα προσδώσει επαναστατικό

η μη χαρακτήρα. Είναι η αντίληψη, η οργάνωση, ο στόχος και η προοπτική.

Αλλιώς θα μάθουμε να μετράμε ποσοτικά αντί να πράττουμε ουσιαστικά. Αν κάτι κινεί την ιστορία, είναι οι επιλογές που μετρήθηκαν και όχι οι ποσότητες της μάζας.

Μάζα- μια λέξη που σέρνει μαζί της την υποτίμηση του ατόμου. Για αυτό σε κάποιους «επαναστατικούς» κύκλους, αντικαταστάθηκε γρήγορα-γρήγορα από τη λέξη κίνημα.

Αλήθεια τι σημαίνει κίνημα; Μια λέξη τόσο πολυφορεμένη όσο και η επανάσταση. Βέβαια, δεν έχουν βγει ακόμα «κινηματικά» σαμπονάν, αλλά το μέλλον είναι δυσοίωνο. Πολλοί χρησιμοποιούν το «κίνημα». Ο καθένας για το δικό του σκοπό. Όλοι όμως, ως εκπρόσωποι του, αυτομάτως δικαιώνουν τις θέσεις τους. Έχει εφευρεθεί το «κινηματικό αλάθητο». Ίσως και να μη διαφωνούμε με κάποιες «εκδοχές» του κινήματος. Άλλα έτσι όπως χρησιμοποιείται στις μέρες μας, θα είμαστε επιφυλακτικοί. Αντίθετα θα είμαστε πολέμιοι στην κυρίαρχη εκδοχή του, που το θέτει στην υπηρεσία των αριθμών. Στην αντίληψη πως «κίνημα» σημαίνει μεγάλος αριθμός κόσμου. Και στη νόθα πεποίθηση, πως «κινηματική βία» είναι οι ενέργειες που συμπεριλαμβάνουν πολύ κόσμο. Η εμμονή στο βαρόμετρο της μαζικότητας.

Δεν είναι τυχαίο πως η πλειοψηφία των εντύπων του «χώρου» επικεντρώνεται στην κινηματική-μετωπική τάση της επαναστατικής βίας. Στις επιθέσεις που πραγματοποιούνται σε στιγμές μεταρρυθμιστικών αγώνων (εργασιακά, μαθητικά κ.α.)

Η αντίληψη της διάχυσης και της εκτροπής δεν μας είναι «ξένη», ούτε άγνωστη... Δυστυχώς όμως μας είναι γνωστή η ανοργανωσιά και το «αυθόρυμπο» που τη συνοδεύουν. Απλώς αντιγράφουμε.

«Η επαναστατική βία έχει τους δικούς της κανόνες. Κανόνες φτιαγμένους από τους ίδιους τους επαναστάτες για το σχεδιασμό καλύτερων επιθέσεων. Το «άλλοθι» του αυθόρυμπου αποδεικνύεται τυραννικό. Τρέφεται με τη συγκυρία και είναι ευάλωτο στην κακότυχη ή καλότυχη μοίρα των εξελίξεων. Η αδρεναλίνη του, θαμπώνει τους επαναστάτες από οποιαδήποτε προοπτική. Συναγωνίζεται τον εαυτό του και παραμένει ορφανό από την αντίληψη του επαναστατικού πολέμου, της στρατηγικής των επιθέσεων, της οργανωμένης καταστροφής.»

Πεποίθηση μας είναι, ότι από αυτό το σημείο και πέρα θα πρέπει να ξεκινήσουν κάποιες συζητήσεις... **Αυτά προς το παρόν.**

Εκτός όμως από την κινηματική μετωπική τάση της επαναστατικής βίας, υπάρχει και η άμεση συγκρουσιακή. Η πρακτική που επιδιώκει να δημιουργήσει αυτόνομες αφετηρίες ρήξης. Ανεξάρτητα από κινητοποιήσεις και συσχετισμούς ύφεσης, διακηρύσσει το παντού και πάντα της επιλογής των επιθέσεων. Στόχος η μετατροπή της καθημερινότητας σε εμπόλεμη ζώνη. Οι ενέργειες που φιλοδοξούν να αποτελέσουν «βενζίνη» κίνησης προβληματισμών, κριτικής σκέψης και αμφισβήτησης. Όχι στο όνομα των καταπιεσμένων, αλλά στο όνομα του ατόμου και της προτροπής. «Απέναντι στην καταπίεση και τις ταπεινώσεις αυτού του κόσμου **ΟΡΓΑΝΩΣΟΥ ΚΑΙ ΠΡΑΞΕ**». Στον καθένα αντιστοιχεί, ο καθένας μπορεί».

Όλα λοιπόν είναι ζήτημα αντίληψης. Πραγματικά, αν κάποιοι εκπροσωπούν την πρώτη τάση της επαναστατικής βίας και τη θέτουν ανταγωνιστικά με τη δεύτερη, είναι λογικό να στριμώχνουν την τελευταία σε λίγες γραμμές στα έντυπα τους. Έτσι είναι οι επιλογές. Έχουν αντίκρισμα και κόστος.

Όμως υπάρχουν και απορίες. Πως τα ίδια έντυπα ανακηρύσσουν ως μια από τις πιο πολυσυζητημένες ενέργειες **την επίθεση στον Αγ.**

Παντελεήμονα. Ούτε ήταν η μοναδική σε αστυνομικό τμήμα, ούτε η τελευταία.

Προέκυψε ως **άμεση απάντηση**, και όχι εν μέσω κινητοποιήσεων, στους ξυλοδαρμούς μεταναστών που πραγματοποιήθηκαν εκεί. Ένα χτύπημα καίριο χρονικά με επιλεγμένο στόχο. Πέρα από αυτό, πολλοί επιμένουν να εστιάζουν στο **μεγάλο αριθμό** των ατόμων στην επίθεση. Ισως γιατί θεωρούν πως την διαφοροποιεί από ανάλογες επιθέσεις **ολιγάριθμων δραστών**. Πως της δίνει «κινηματικό κύρος». Σε βάρος της οργανωτικής υποδομής του σχεδίου, της ασφάλειας των συμμετεχόντων. Απλή υπενθύμιση.

Ας είναι... Το ζήτημα είναι πως ο αριθμός των ατόμων από μόνος του δεν «δικαιώνει» μια ενέργεια. Η ουσία είναι το μήνυμα. Και το μήνυμα ήταν σαφέστατο. Ο εχθρός δεν είναι άτρωτος. Μπορείς να τον χτυπήσεις ακόμα και στα «αρχηγεία» του. Είναι ζήτημα πολιτικής επιλογής.

Ο αριθμός των ανθρώπων, είναι παράγοντας του σχεδίου που έχεις ορίσει. Είναι οι **έμπιστοι σύντροφοι** που θα μοιραστούν μια ενέργεια. Ούτε λιγότεροι, ούτε περισσότεροι.

Η αντιστροφή αυτής της συνθήκης είναι προβληματική. Δηλαδή ο αριθμός των ατόμων να προσδιορίζει το σχέδιο. Ή ακόμα χειρότερα... Το σχέδιο να εγκαταλείπεται πάντα στον εφησυχασμό της φαινομενικής υπεροπλίας του πλήθους. Μια υπεροπλία που είναι πρόσκαιρη και παροδική.

Ένα ικανό και καλοζυγισμένο χτύπημα από τον εχθρό, αρκεί για να γίνει σκορποχώρι μια συνάθροιση 150 ατόμων, που επικαλείται απλώς το αριθμητικό της μεγαλείο για να υπάρξει. Η αντίληψη και η επιλογή είναι που συσπειρώνουν κόσμο και όχι η συγκυρία. Γιατί πάνω στη συγκυρία, ο καθένας είναι μόνος του ή στην καλύτερη με την παρέα του. Είναι το μοναχικό πλήθος που ξεγελάει τη μοναξιά και τα αδιέξοδα του.

Ωραία μέχρι εδώ.

Κάποιος καλοπροστίρετος θα μπορούσε όμως να πει. «Αυτοί που μιλάνε με τους αριθμούς, φροντίζουν για τη διάχυση, για τη συμμετοχικότητα κόσμου, ώστε να γίνουν οικειοποιήσιμες οι βίαιες πρακτικές».

Η απάντηση είναι απλή. Και πικρή σε σχέση με τη δουλειά που γίνεται. «Οποιος μιλάει για διάχυση και συμμετοχικότητα, οφείλει να φροντίζει για μειοψηφικές υποδομές, αλλιώς φλυαρεί ακατάπαυτα».

ΔΙΑΧΥΤΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΑΝΤΑΡΤΙΚΟ, δεν σημαίνει η ύπαρξη ενός μαζικού κεντρικού σχήματος που θα εκπονεί μαγικά σχέδια και θα «εφεύρει» θέσεις μάχης για όλους τους ενδιαφερόμενους. Κάτι τέτοιο θα ήταν αστείο. Και κυρίως επικίνδυνο.

Αυτό δε σημαίνει, πως η έννοια της συμμετοχικότητας παραγκωνίζεται από μια «σέκτα μαχητών». Ακριβώς το αντίθετο.

Διάχυτο επαναστατικό αντάρτικο είναι οι πράξεις πολέμου, που ο καθένας ανακαλύπτει τους λόγους και τις αιτίες, τις αναφορές και τον ίδιο του τον εαυτό. Τη χαμένη του αξιοπρέπεια και την προοπτική της.

Είναι φανερό πως τέτοιες ενέργειες θα προκύψουν μέσα από συγκεκριμένες μειοψηφικές υποδομές. Σκοπός τους δεν είναι η απόκτηση εκατοντάδων μελών.

Αλλά η μετάδοση της αντίληψης και της εμπειρίας για το πώς φτιάχνονται αυτές οι υποδομές. Αυτή είναι η πρόταση στο στοίχημα της

διάχυσης και της συμμετοχικότητας. Η προπαγάνδα με την πράξη επιταχύνει την αποσταθεροποίηση του εχθρού. Αν κάποιος δε μπορεί να πράξει ατομικά, τότε ούτε συλλογικά δε μπορεί. Έτσι θα δημιουργηθούν και θα οργανωθούν 10-100-1000 υποδομές, άξιες να συντονίζονται και να συνεργάζονται όταν αυτές επιλέγονται.

Άλλωστε η προοπτική τους είναι να διαχυθούν και όχι να περιαυτολογήσουν για τον επαναστατικό δυναμισμό τους. Να γίνουν αντιληπτές ως μια εφικτή πρόταση μέσα στις συνθήκες που ζούμε. Έτσι οι επιθετικές ενέργειες μπορούν να φροντίσουν και να προετοιμάσουν μιαν ενδεχόμενη γενικευμένη ανταρσία.

Δε θα περιμένουμε ούτε τις ιδανικές συνθήκες, ούτε το άρμα της μαζικότητας που μας έχουν «δέσει» στην αιώνια αναμονή.

Στο διαρκές παρόν της σύγκρουσης οι καθαρές θεωρίες κα το ψέμα του «όλοι μαζί» είναι σαν τα όπλα που εγκαταλείπονται στο πεδίο της μάχης. Σύντομα περνάνε στα χέρια του εχθρού.

Προώθηση στη σύγκρουση ακόμα και όταν οι καιροί είναι δύσκολοι.

Γιατί τελικά, όπως γράφτηκε κάπου, «**Η γοητεία και το πείσμα του Δον Κιχώτη είναι προτιμότερο από το κριτικό βλέμμα και τη μίζερη ζυγαριά του μαγαζάτορα**»...

Το κείμενο γράφτηκε μετά την κουβέντα που έγινε στις 27 Σεπτεμβρίου 2006 στο Πολυτεχνείο.

"Αν ανεχόμαστε τέτοιες καταστάσεις, τότε είμαστε "ικανοί" να ανεχόμαστε τα πάντα"

Η συζήτηση ήταν καλεσμένη για την αλληλεγγύη στον Σ.Ξηρό. Πριν ξεκινήσει η κουβέντα, σύντροφος παρενέβη, ζητώντας εξηγήσεις από μέλη της Συσπείρωσης Αναρχικών, για τις εις βάρος του κατηγορίες που εκτόξευναν σε καφενεία και "πηγαδάκια" και σχετίζονταν με την εμπλοκή του σε εμπόριο ναρκωτικών!!

Όσοι παρευρίσκονταν στην κουβέντα και είχαν μάτια και αυτιά, είδαν και άκουσαν. Και σίγουρα κατάλαβαν. Η φαιδρότητα της συκοφαντίας αποκαλύφθηκε. Και αυτό είναι γνωστό. Δεν θα ασχοληθούμε παραπάνω με τη συκοφαντία ούτε με τους εκφραστές της.

Άλλωστε πολλοί είναι οι λόγοι, που κάποιος μπορεί να συκοφαντήσει. Κανένας λόγος όμως δεν είναι ικανός, ώστε να γίνει ανεκτός ο συκοφάντης.

Γιατί τότε το πρόβλημα εστιάζεται αλλού...Και τα ερωτήματα που προκύπτουν είναι αρκετά...

απλά, όταν παίρνεις θέση. Το να παίρνεις θέση σημαίνει να είσαι ξεκάθαρος, συγκεκριμένος και υπεύθυνος. Τότε οι συνέπειες που σε ακολουθούν είναι καλοδεχούμενες αφού είναι κομμάτι της επιλογής σου. Οι αοριστολογίες, τα ψιθυρίσματα, οι δικαιολογίες περιττεύουν. Σε ξεκάθαρα ερωτήματα, οι απαντήσεις είναι ρητές. Δεν κρύβονται, δεν υπονοούνται, δεν σιωπούν. Δίνονται με ευθύτητα και αμεσότητα. Άλλιώς είναι ύποπτες.

Τη λάσπη μιας συκοφαντίας, αν τη αφήσεις θα ξεραθεί. Θα πετρώσει, θα κάνει κρούστα. Η παίρνεις τη σπάτουλα και τη βγάζεις ή περιμένεις τη βροχή να την ξεπλύνει. Αν είσαι από αυτούς που περιμένουν...Που καλύπτονται πίσω από αιώνιες αναβολές του "σύντομα θα αλλάξουν τα πράγματα". Λουπόν, το σύντομα ήρθε:τώρα. Η συκοφαντία και η λογική της ξεσκεπάστηκε. Το μόνο που μένει τώρα είναι να πάρει ο καθένας θέση. Να κρατήσει ξεκάθαρη στάση. Πρέπει να ασκηθεί εμπάργκο στο άγονο διανοητικό καθεστώς που επικρατεί στο χώρο, να σκεφτόμαστε μέσα από τις συνήθειες μας. Συνήθειες που υπαγορεύουν μια ψευδή ενότητα. Ένα αφοπλισμένο και ξεπεσμένο "όλοι μαζί". Και τις παγίδες που αυτό κρύβει.

Έχει γραφτεί σε τοίχους. "οι συνήθειες και οι συμβάσεις πυροβολούν πισώπλατα". Συνήθειες και συμβάσεις υπάρχουν στο χώρο. Και είναι πολλές. Η πιο ύπουλη είναι αυτή που ήδη αναφέραμε. Αυτή που επικαλείται το "συλλογικό πνεύμα", "το μεταξύ μας..." εκεί που δικαιολογούνται τα πιο επαίσχυντα λόγια και οι πιο ποταπές πράξεις. Για να μην χαλάσουμε τη "ζαχαρένια μας". Οι δικαιολογίες "αυτοί είναι χρόνια στο χώρο, δεν είναι σωστό να αντιμετωπίζονται έτσι..." είναι αδικαιολόγητες. Έχουν ξανακουστεί στο παρελθόν, από ορισμένους σε μια άλλη περίπτωση, με "γνωστή" συλλογικότητα. Το "είναι χρόνια στο χώρο" αυτόματα σημαίνει περισσότερες απαιτήσεις. Σημαίνει αξιοποίηση, μεταδοτικότητα εμπειριών, αντιλήψεων και βιωμάτων. Δεν σημαίνει "ασθλία". Άλλιώς έχουμε να κάνουμε με "βαρέα κινηματόσημα παλαιότητας". Επίσης η ηττοπαθής απαίτηση κάποιων "μη τσακώνεστε μπορούμε να τα βρούμε" πατάει πάνω στις χρόνιες αδυναμίες μας. Και τις αναπαράγει.

Δεν χάσαμε κάτι για να το βρούμε. Αντιθέτως αν τα "βρούμε" με ψεύτες και συκοφάντες, τότε θα χάσουμε κάτι:την αξιοπρέπεια μας.

Είμαστε στον επαναστατικό χώρο, όχι γιατί δεν μπορούμε να είμαστε κάπου αλλού, αλλά γιατί το διαλέξαμε. Και αυτό είναι επιλογή. Και οφείλουμε να την τιμήσουμε. Να κρατήσουμε ψηλά τον επαναστατικό αξιακό μας κώδικα. Που σίγουρα δεν χωρά συκοφαντίες και πολιτικάντικους χειρισμούς. Ωραία μέχρι εδώ. Όμως όλα αυτά είναι διαπιστώσεις. Και ας έχουν την προστακτική των απαιτήσεων. Πρώτα απ' όλα από τον ίδιο μας τον εαυτό και από τους συντρόφους μας |

Το ζήτημα είναι τι γίνεται από εδώ και πέρα. 'Όταν αναδεικνύεις ένα πρόβλημα, πρέπει ήδη να επεξεργάζεσαι τη λύση του. Καλώς ή κακώς δεν γνωρίζουμε τη μυστική συνταγή του αλάνθαστου .Γνωρίζουμε όμως τις αδυναμίες μας μία προς μία. Αν τις αφήσουμε ανέγγιχτες, είναι ικανές από μόνες τους να φροντίσουν για την αναπαραγωγή τους. Αν θέλουμε να αλλάξουμε κάτι -και θέλουμε πραγματικά-πρέπει πρώτα απ' "ολα να σπάσουμε αυτή τη θλιβερή παράδοση. Που ο καθένας λέει ο, τι θέλει, όπως θέλει, όπου θέλει. Πρέπει να δημιουργήσουμε νέες επαναστατικές υποδομές που να στηρίζονται στην αμεσότητα, στην ειλικρίνεια, στην συνέπεια. Που ο καθένας θα κρίνεται σύμφωνα με τα λόγια και τις πράξεις του και όχι ανάλογα με τις προσωπικές του γνωριμίες και τα χρόνια προϋπηρεσίας του στο χώρο. Που θα επεξεργαζόμαστε τις επιλογές μας και δεν θα κρυβόμαστε πίσω από το άλλοθι των αδυναμιών μας. Που η ανοχή απέναντι στον πολιτικαντισμό, τις συκοφαντίες, τα ψέματα και τα ψιθυρίσματα δεν θα είναι ανεκτή. Και κυρίως οι εκφραστές τους θα καταδεικνύονται δημόσια και πολιτικά θα απομονώνονται.

Για να τελειώνουμε. Γνωρίζουμε πως είναι δύσκολο να συγκρουστείς με παγιωμένες συνήθειες και συντηρητικές παραδόσεις. Και εμείς οι ίδιοι τις έχουμε γευτεί και τις έχουμε κεράσει. Κανείς δεν είναι "καθαρός". Κατά καιρούς όλοι βουλιάζουμε μέσα τους. Στη "καβάτζα" που αυτές προσφέρουν.

Για όσους όμως θέλουν να σκέφτονται και να πράττουν επαναστατικά, πρέπει να συγκρουστούν με αυτό το μίζερο και βολεμένο κομμάτι του εαυτού τους. Η πολυτέλεια της σιωπής είναι μίζερη και κυρίως αντεπαναστατική.

Να τολμήσουμε για ένα καινούριο βήμα προς τα εμπρός. Να αλλάξουμε τον τρόπο που βαδίζουμε. Να μην εθελοτυφλούμε απέναντι στο καθαρό φως των επιλογών. Και ας κάνουμε και στραβοπατήματα. Θα μάθουμε και από αυτά.

Μόνο αν μένεις στη "σιγουριά" του παρελθόντος και της παράδοσης δεν κινδυνεύεις. Ή μάλλον δεν αντιλαμβάνεσαι τον κίνδυνο.

Το να κάνεις το αίσχος μιας συκοφαντίας, πιο επαίσχυντο, δημοσιοποιώντας το, είναι ένα πρώτο βήμα.

Το να παίρνεις θέση είναι μια καλή υπόσχεση για ένα δεύτερο βήμα.

Κι έχουμε αρκετό δρόμο μπροστά μας.
Το στοίχημα τέθηκε...

Το μόνο που μετράει είναι ο αγώνας.
Τώρα, σήμερα, εδώ . Ένα άλμα προς τα
εμπρός. Μια καθαρή αναπνοή.

Να γίνεσαι καλύτερος. Να μαθαίνεις από
τις εμπειρίες. Τέρμα στις φλυαρίες. Αρκετά
με τους αργοπορημένους στοχασμούς.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΠΡΩΤΑ ΚΑΙ ΠΑΝΤΑ.

Κάθε νέα μάχη, κάθε δράση, κάθε ρήξη,
φέρνει νέες άγνωστες εμπειρίες. Εκεί
μετριούνται οι φίλοι και ζυγιάζονται οι
εχθροί. Εκεί ανακαλύπτεις τον ΕΑΥΤΟ
σου. Ξανά και ξανά.

Μέσω του αγώνα για τον αγώνα. Από τις
νίκες, αλλά ακόμα περισσότερο από τις
ήπτες. Να αγωνίζεσαι, να ηπτάσαι, άλλη
μια φορά να αγωνίζεσαι, πάλι να ηπτάσαι-
κι έτσι συνέχεια ως την τελική Νίκη.

Αυτό είναι όλο...

‘Επρεπε να σωπάσουμε και σιωπήσαμε,
έπρεπε να μιλήσουμε και μιλάμε. Δεν
πιείθουμε. Δεν διδάσκουμε. **Πολεμάμε.** Οι
επαναστάτες δεν είναι απλά πολεμιστές.

Είναι ο ίδιος ο πόλεμος. Ο πόλεμος που
συνεχίζεται αδιάκοπος, ανειρήνευτος,
λυσσαλέος... Μέσα από γενναία **ΝΑΙ** και
περιφρονητικά **ΟΧΙ**. Με όλο μας το πάθος.

Στην ουσία. Όπου όλα είναι ξεκάθαρα.
Με τους **Λίγους**, αλλά άξιους τιμής
συντρόφους. Που μας μοιάζουν, επειδή
τους μοιάζουμε και εμείς. Διώξαμε τους
δισταγμούς. Βλέπουμε ξεκάθαρα το
Σχέδιο, το συντονίζουμε, μας συντονίζει.
Όλα τα άλλα είναι περιπτά.

Na ' μαστε πάλι...